

Сірий вечір поглянув у ніч тихо - тихо - Джерело

Написав наталка кадин
Середа, 27 квітня 2011, 09:00

Сірий вечір поглянув у ніч тихо - тихо.
Лише вітер колише жовтіюче листя.
Холод іній, як перли, повсюди розсипав.
Все іскриться намистом дрібнесеньким чисто.
Осінь тихо й повільно приходить незмінно,
Вся природа покірна безжальному часу.
Не скоритися часу нікому не вільно,
Та ми прагнемо цього найбільше почасти.
В'януть квіти, що радість приносили вчора,
Сміх дитячий колись переходить в зажуру,
Лише пам'ять моменти прекрасні відтворить
І поверне свідомість в реальність понуру.
Швидкоплинність життя смуток інколи сіє,
Та людині побожній відкриє надію,
Животворяча віра на душу подіє,
Тільки та що приніс довгожданий Месія.
Полонила природу тьмяніюча осінь
Схоже й правда вона до усього нещадна.
Я проникнута холодом осені досі.
Почуваюся інколи так безпорадно,
Наче йду по землі примороженій боса.
Сподіватись на Бога це – цінність найбільша.
Я до цього так прагну всією душею.
Стану я через віру можливо добріша.
Попри все я бажаю лишитися з нею.